

ikke Posttog. Der skal saa ikke være noget til Hinder for, at Publikum kan benytte ethvert af disse Tog til at sende Breve med, men man kan indføre en særlig Takst for Jernbanebreve, saaledes at man derigennem understreger, hvad der er rigtigt, at Postvæsenets Besørgelse af Brevene er det naturlige, det almindelige, det ordinære. Nu gaar det paa den Maade, at hvis man vil sende et Brev af Sted med et Tog, som ikke er Posttog, pakker man et saadant Brev ind, man lægger en hel Mængde gamle Aviser uden om, laver en nydelig Pakke ud af det og sender det af Sted som Frimærkepakke. Men en saadan Omgaaelse skal ikke behøves. Naar en Fremgangsmaade er praktisk og rigtig, skal den kunne foretages, og det er praktisk og rigtigt, at man for en vis Pris kan sende f. Eks. Ekspresbreve til en Takst af 30 Øre, naar som helst der er Tog til at medtage dem, saaledes at Brevene kan komme Adressaterne hurtigere i Hænde. Jeg er derfor betænkelig ved Bestemmelserne her, jeg vil gerne understrege, at Staten bør have Eneretten, men hvorledes Fordelingen skal ske indenfor de forskellige Etater, er udelukkende et Spørgsmaal om, hvad der er heldigst og mest praktisk for Publikum.

Bestemmelserne om Vægtfordelingen for Breve og Portoene deraf har været omtalte i Sommer og drøftede i Udvalget, og der var ikke megen Stemning for at gaa denne Vej. Ministeren bebudede den Gang, at vi vilde se et Forslag igen, naar vi kom til Postordningen, og jeg tror ogsaa, at man fra Udvalgets Side erklærede overfor Ministeren, at saa kunde man jo se paa det igen; vi vilde ikke tage nogen endelig Stilling i Sommer. Jeg mener, at Grænsen, 50 g, er for lav. Befolkningen i Almindelighed — ikke alene den, der er vant til at veje Breve o. s. v. — maa kunne have en sikker Følelse af, at alle almindelige Breve ikke kommer ind under Forhøjelsen. Jeg maa i øvrigt sige, at det i Virkeligheden betyder en maskeret Forhøjelse af den almindelige Brevporto, at man forhøjer Portoene for alle Breve fra 50 g og opefter fra 10 til 15 Øre. Jeg for mit Vedkommende vilde meget hellere gaa til en ensartet Porto over hele Linien. Det tror jeg vi vilde blive langt mere tilfredse med, og Publikum ogsaa. At forhøje Vægtgrænsen f. Eks. til 500 g, ved jeg, der har været Ønske fremme om til vekslende Tider. Jeg har aldrig lagt megen Vægt paa det, thi jeg mener, at i

saadanne Tilfælde vil man kunne fordele Forsendelsen i to Breve, og dette Lovforslag indeholder jo ogsaa en direkte Opfordring dertil, thi det bliver 10 Øre dyrere at slaa det hele sammen i eet, og med almindelige Papirpriser repræsenterer Omslaget ikke de 10 Øre. At det kan gøre det under ganske specielle Forhold, hvor der er ekstraordinært høje Priser for den Slags Ting, er noget andet, men under normale Forhold vil det ikke være Tilfældet.

Saa er der Spørgsmaalet om Lokalportoene. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Vi drøftede det i Sommer, og nu kommer det jo paa ny til Undersøgelse i Udvalget. Jeg har vedblivende den Mening, som jeg gjorde gældende under Forhandlingerne i Sommer, at det vil være bedst at gaa til en ensartet Takst over det hele. Væk med de Grænser, vi har for Lokalportoene, og lad os saa sætte Portoene saa lavt, som vi til enhver Tid kan under Hensyn til Postvæsenets finansielle Forhold! Det er langt bedre end, som her foreslaaet, at stryge alle de Bestemmelser, der er kommet til efter 1902. Tidligere havde man den Mening, at man efterhaanden kunde udvikle Lokal-Distrikterne saaledes, at det blev Landsdels-Distrikter, at f. Eks. hele Sjælland fik een Porto, Fyn een, Jylland een, og at den almindelige Porto kunde bruges, hvor man skulde sende fra Landsdel til Landsdel. Men som de finansielle Forhold for Tiden er, maa man bort fra den Tanke, og jeg maa sige, at jeg føler mig ganske overbevist om, at det vil vække stor Uvillie i Befolkningen, hvis vi nu skal vende tilbage til Forholdene før 1902, langt mere Uvillie, end hvis man kommer til en ensartet Takst for alle Postforsendelser.

Med Hensyn til Rabatten ved Frimærkesalget, og hvorledes det skal foregaa for at være saa lempeligt som muligt for Publikum, vil jeg sige, at der har vi jo tidligere været inde paa at nedsætte Rabatten fra 4 til 2 Øre. Jeg har ikke noget imod dette, men naar Erfaringerne har vist, at den Forventning, at de handlende vilde sælge Frimærkerne i Publikums Interesse, ikke holdt Stik, skal jeg heller ikke have noget imod at give de handlende højere Rabat. Det tror jeg vilde være en naturligere og bedre Vej end at gaa over til autoriserede Udsalg.

Saa er der den nye Bestemmelse om Postgiro. Jeg tror, det vil være praktisk, men Spørgsmaalet er, om det ikke burde